

Момчило Пантелић – који нас је годинама трезвено и проницљиво извештавао о малим и великим догађајима у САД – у својем чланку Шампион наде [\[1\]](#), поводом вести о додели Нобелове награде за мир америчком председнику Барак Обама, каже: „Чињеница је, међутим, да ниједан председник САД у новијој историји није, као Обама, успео да *оживи наде сународника и човечанства* у боље сутра.“

Ко је овај млади човек који развејава суморне слике будућности глобализованог света у све тамнијој сенци глобализма? Момчило Пантелић крокијем оцртава Обамину биографију повезујући Кенију, Канзас, Хаваје, Индонезију, елитистички Харвард и сиромашне четврти Чикага. [\[2\]](#) На сасвим реалан, а готово бајковит начин интегрисана су географска пространства, расне различитости, социјални статуси, религијске и интерперсоналне димензије стварности.

У контроверзама о заслугама за овако угледно признање откривамо и саму суштину Обаминог посланства: супротстављеност жељеног и могућег, утопијског и реалног, истине и опсене, наде и очаја, љубави и поседовања, слободе и принуде, правде и силе. Превише супротности стављено је на плећа славодобитника, али овај терет – јасно, у мањој мери – носи и било ко од нас, у свакодневном животу, тако да можемо да разумемо и саосећамо. Због тога је Барак Обама јунак обичног човека. Отуда је сасвим разумљива узнемиреност дежурних коментатора Њујорк тајмса, Вашингтон поста или Волстрит џорнала. [\[3\]](#)

Забринутост заробљеног човека

Да ли ћу сутра живети боље него данас? Да ли ћу моћи да отплатим дугове? Да ли је моја земља заиста слободна? Да ли ћу морати да идем у рат? Ова питања може поставити себи обичан човек било где у свету, па и у најбогатијој земљи света – САД.

Ако морам да трошим да бих се задужио, ако задужен морам да сачувам запослење и евентуално нађем још једно, и ако ми сав тај труд не гарантује да рате дугова неће постати већи од мојих прихода, да ли сам ја слободан човек или *роб слободног тржишта?*

Ако немам посао, а желим да трошим, да ли сам заиста слободан ако морам да се запослим у војсци најмоћније земље света да бих се тамо негде у том истом свету борио за још већу слободу слободног тржишта? Изгледа да је цена моје потрошње изнад стварних потреба цена моје неслободе и цена слободе слободног тржишта.

Под притиском телевизијских реклама и популарне културе, које ми без прекида понављају на само шта да купим већ и *како да живим* [4], постао сам зависник слободног тржишта, јер попут наркомана тражим још и још, а цена је све већа и циљ све даљи. Ја сам дисциплиновани поданик ид
еологије конзумеризма
који послушно троши преко својих куповних моћи

[5]

, а моја држава је „последње прибежиште консумпције“

[6]

Циљ је 1980. године (бар у САД) био удаљен 42 радничке плате, а 2007. удаљеност се повећала на 344 плате радника. [7] Толико је, наиме, просечно већа директорска плата од оне радничке. Плата директора није неопходна за нормалан живот, али је у систему слободног тржишта постављена као општи циљ. Плата врхунских менаџера је мамац вертикалне миграције, у виду највеће најамнине. Илузија која се састоји у замишљеном кретању ка врху пирамиде зарада (амерички и остали
сни) одржава систем. Нико, наравно, не замишља пад на најнижу зараду, јер би то довело до буђења, демистификације тржишних снова и урушавања магијских моћи још увек чаробне, али економски трошне доларске пирамиде. После култа природе и култа предака, људском друштву се спрема планетарни култ без духовне супстанце –
култ новца

За утеху остаје ми *демократија истог* као могућност да изаберам између странке А и странке Б (могуће А 1, А2... Б1, Б2... Г17) које су обе (или још боље *све*) за слободу слободног тржишта, али ниједна није за моју слободу од слободног тржишта.

Алтернативно решење, за оне који не разумеју шта је демократија (*губитници*), је пад на

дно планетарно

оваплоћене древне пирамиде

, где се још једном нуди избор истог – уживање у дрогама (социјално инактивисани потрошач) или одлазак у рат (идеолошки заслепљен произвођач). Тако функционише тржишни *perpetuum mobile*

Шта је са мојом државом? Хоће ли ме она заштитити? Хоће! Интервенисаће средствима пореза да спасе посрнуле гиганте који су пијани од профита оствареног на тржишту бескрајних финансијских деривата (препродатих дугова) да бих ја имао коме да враћам своје дугове. Држава ће заштити моје право на дуг да би слободно тржиште остало заиста слободно.

Моја држава служи невидљивим гигантима слободног тржишта чији вођа носи сасвим немаштовито име – *фискални дефицит*. Вратили смо се у предолимпијско време, у време стварања из хаоса, у време титана који само што су са престола збацили оца Урана да би владали небом изнад своје мајке Гее. [\[8\]](#)

Глобализација у мрачној сенци глобализма

Помрачивши небо, нова божанства, гиганти нас опомињу да пазимо на Геу. *Мајка Геа је наша врхунска вредност*
– наша угрожена и незаштићена планета. Штитећи је од њених становника и од ње саме створиће потпуно нову
планетарну цивилизацију

[\[9\]](#)

којом ће бити избрисане све постојеће земаљске цивилизације, па и православна.

Угрожавају је, наводно, пренасељеност и индустрија која, гле чуда, емитује више штетних гасова од свих подморских и сувоземних вулкана и подижу температуру атмосфере снажније од моћног сунчевог ветра и кише елементарних честица далеких супернова. [\[10\]](#) Угрожавају је фосилна горива, али највише – чиста енергија нуклеарних електрана.

Ево, у Србији су већ остварени важни циљеви глобализма: *деиндустријализација и депопулација* . Још само да

Србија постане прва држава која укида или макар дезинтегрише

[\[11\]](#)

себе као што су предвиђали марксисти и као што страсно прихватају слободољубиви неолиберали. Србија увек предњачи у свему, чак и у масовном хапшењу најситнијих уличних продаваца дроге! Зато остаје проказана, кажњена и изолована као пример свима како ће се живети када Хронос означи крај постмодерног доба и кад његови наследници поново успоставе *олимпијски поредак*

.

У овом кризном али обећавајућем *предолимпијском времену*, најважнија је снага и виталност гиганата, јер ако они падну, пашће и небо, а онда залуд брига за планету и напредак, залуд слобода тржишта и *тржиште слобода*

. Остаћемо ништавни и згњечени, јер нисмо разумели шта је магијска

одрживост

и

божанска

здивљеност

профитом.

Гиганти највише воле новац, у било којој форми. Ипак, и овде постоји хијерархија укуса и градација наркотичких ефеката: виртуални берзански новац има најснажније дејство, потом хартије од вредности рангиране од вишег ка нижем степену изведености, следе оригиналне хартије од вредности, па зелене новчанице. На крају остаје злато које највише обавезује и не може се убризгавати, али се зато на тржишту много пута може разменити за сирови опијум.

И заиста, у последњој кризи, гиганти нису зарад свог одржања тражили хероин, већ финансијске инфузије. Хероин је за масе. НАТО је усидрен поред авганистанских поља мака [\[12\]](#) , САД војним базама пристиже у кокаинску Колумбију. Свако је добио своје.

Питамо се да ли је глобализација као нужност могућа без глобализма као тоталитарне идеологије планетарног тржишта. [\[13\]](#) Да ли је интеграција људи, народа и држава могућа без изградње нове Вавилонске куле? Једна таква кула већ је изграђена у Стразбуру као седиште Европског парламента, али је остала незавршена, као и она

права, јер још увек није остварена потпуна
стичка хегемонија
. Неки још увек не говоре енглеским језиком!

ЛИНГВИ

Барак Обама говори о „правима и одговорностима *суверених нација*“ као основи мултилатерализма који ће уважавати међусобне интересе.

[\[14\]](#)

„На исти начин, као што државе треба да имају право избора својих функционера, тако оне морају имати право да живе
унутар сигурних граница
и да воде
своју властиту спољну политику
“

[\[15\]](#)

Као да већ назиремо један
суштински мултиполаран свет
, другачији од визија глобализма као глобалне политичке (неоимперијалне) доминације. Има ли директнијег супротстављања
однарођеном безнађу
.

[\[16\]](#)

Као што је некада Краљевић Марко укидао свадбарину [\[17\]](#) , Барак Обама (бар формално) укида затвор Гвантанамо чији су неоптужени заточеници излагани тортури у име заштите људских права. Барак Обама, насупрот огромним отпорима, реформише систем здравственог осигурања у САД да би што више сиромашних Американаца могло да се лечи о трошку државе. Он је пријатељ Луле да Силве, али и Црни Орао скоро истребљених и претопљених америчких староседелаца.

[\[18\]](#)

Барак Обама примером и личним ставом враћа веру у традиционалне породичне вредности.

Контраофанзива глобалиста

Они увек знају одакле прети права опасност и, ево, *герилци цивилног друштва*, који су се до скоро звали деца цвећа

[\[19\]](#)

, сада носе ознаке ЛГБТ на маскирним униформама и већ крећу у нови оштар напад на

непоражену половину Америке и заједничког председника.

[\[20\]](#)

Потпуно синхронизовано, као недавно у Србији, иде љута
офанзива толеранције
независних медијских лисица

[\[21\]](#)

, чувених у целом свету по својој непристрасности и наивности.

Међутим, Барак Обама не жели да *антагонизује* морално поражену са морално
непораженом половином Америке. Он зна да се до Рубикона
пораза слободног јавног мишљења

долази када подршка нападнутом ставу падне на 55%, и да је већ пређен. Он обећава,
али одлаже законске бракове у којима, ипак, чудом закона неће моћи да се зачињу и
рађају деца. Али ће већ неки други председник новим изнуђеним законом омогућити
њихова неприродна зачећа, усвајање и одгајање. Започети век све те могућности већ
обилато нуди својом профитабилном и аморалном науком (генетиком и психологијом)
препуном етике и етичких комитета, али понајвише свакојаких
добробити

Колико год да има разумевање за људске слабости, које би без *социјално-инжењерске*
амплификације остале
само то што јесу, Барак Обама нема разумевања за медијске шаптаче, узурпаторе и
поробљиваче јавног мишљења. Његови саветници усудили су се да једну од медијских
светих крава прогласе
политичким противником

[\[22\]](#)

Извадити мач и стати пред прерушену *медијску горгону*, нашу обожавану Медузу, није
лако чак ни када имаш крилате председничке сандале, а опасније је него махати
финансијским шприцем пред изнемоглим дивом. Њени су пипци бројни и сви једнако
отровни – од подмуклих ток-шоу техника којима се напад отпочиње и теренских НВО
акција којима се мета маркира, преко безазлених анкета којима се проверава близина
Рубикона изнуђене подршке

, до експлицитних навијачких извештавања са најновијег
кризног подручја

или

ратишта

којима се жртва, одузимањем саосећања, докрајчује.

Замислите у Србији политичара који би политичким противником прогласио *Политику* или *Б92*

који свакако јесу политички противници бар једном политичару или бар половини грађана Србије. Његова би странка вероватно експресно била предложена за забрану, он лично ургентно и брутално медијски испрепарисан за Хашки суд, а народ означен за нестајање. Формула је сасвим једноставна и већ применљива: национално и патриотско биће постепено, али бескомпромисно,

изједначено

са фашистичким

[\[23\]](#)

, а традиционално са ретроградним.

Слободарски дух који буди наду

Американци и Срби имају заједничке корене у *слободарском духу*. Американце је бекство од сиромаштва водило у колонизацију дивљих пространа, све до стварања независне државе која ће постати водећа светска сила. Србе је вишевековно ропство натерало на устанак који ће их одвести до обновљене независне државе која је заиста мала, али се они у њој

осећају као водећа светска сила

. Симбол једних је Кип слободе на улазу у Њујорк, симбол других Споменик Карађорђу испред Храма Светог Саве у Београду.

Барак Обама покушава да поврати веру у слободарске традиције Америке које могу бити узор свим народима. Америке која неће заводити ред у свачијој кући и која неће бацати грозничаве погледе према евроазијском хартленду у који се потпуно несмотрено сместила Русија. Америке која неће бити вазал оних чије су речи већ вековима у завади са истином. Америке која неће бити инструмент глобализма и његове лажне, фридмановске, слободе која се осваја *сталним ратовима и субверзијама*. [\[24\]](#) Америке која неће водити старе

империјалне ратове

, сада у име људских права и под новим називом – хуманитарне интервенције.

[\[25\]](#)

Америке која своје благостање неће градити на бескрајним позајмицама од сиромашнијих. Америке која ће својим реafirмисаним слободарским идентитетом онемогућити обмањујуће изједначавање антиглобализма са антиамериканизмом.

„Заводник из Чикага – преко Харварда – унајмљен је да поврати и обнови оно што се у целом свету назива лидерством“ као *посредник* који служи светској надкласи, подсећају нас стари добри фабијанци. [\[26\]](#) Исто се

може рећи за било ког светског лидера, и у још већој мери за било ког, посебно краљевског, експерта

[\[27\]](#)

, јер је од посредне власти власника капитала унутар глобализованог света *скоро*

немогуће утећи. Ова минимална, али сасвим довољна, могућност измицања *контроли задатог*

извор је наде, чије је заборављено име – слобода.

Истинска слобода није идеолошка (класна, тржишна, цивилизацијска, цивилна) слобода, већ *обична слобода обичног човека*, попут оне из Декларације независности [\[28\]](#), потпуна и независна од медијских опсена и отрова, њихових хипнотичких сугестија и пресија, од било чијих хирова, лажи и диктата, па и оних који потичу од тржишта и његових невидљивих финансијских гиганата. Бити затворен у златни кавез цивилног друштва, смештен у виртуални простор између престрашене државе и агресивног тржишта, у који убацују стално нове и нове преименоване птице, ухваћене тамо негде на рубовима социјалног диверзитета, не значи бити заиста слободан.

[\[29\]](#)

Једнодимензионална слобода може имати цену на тржишту слобода, али истог тренутка када се размени за новац, она у целости прелази у своју супротност. Друштвени покрети су конструисани тако да се сваки глобално бави *само једним* друштвеним питањем, чиме се слобода априорно дезинтегрише и претвара у добро продавану робу.

У истом социјалном моделу, људска права су замишљена као *слобода од свега* (државе, културе, религије, морала),

осим од тржишта

. У тој тржишној размени чак и судска истина постаје ствар

нагодбе

, а законом се може уредити

цена колаборације

, јер је истина интересно профилисана, док издаја земље има своју цену (најнижа цена је око

20 америчких долара на дан

). Морал постаје исто што и добробит (корист), а култура и религија сведене су на ниво

„духовних“ роба или услуга које се могу бескрајно редизајнирати и претапати.

Једино истинско право човека у глобалном (цивилном) друштву јесте право да троши, али на сасвим усмерен и контролисан начин како кроз слободу потрошње не би случајно набасао на слободу! [30] Сва друга права су изведена из овог крајње редукованог економског права и самим тим су неаутентична, односно лажна.

Заборавимо на тренутак претходнике Црног Орла који су истребили крда бизона у америчким преријама да староседеоци не би могли да презиме оштре северноамеричке зиме. Заборавимо успешне власнике црних робова који производе памук за још успешније предионице и ткачнице у којима раде бели робови. Заборавимо њихове планетарне потомке који се покренули свој *Племенити наковањ (Noble anvil)* да њиме здробе једну мале земљу, као што је Србија, да би на делу освојене територије формирали нову државу којом ће контролисати највећи *европски пут дроге*

[31]

Сетимо се и трагичне судбине браће Кенеди, Мартина Лутера Кинга и Зорана Ћинђића. Дозволимо, макар на тренутак, да нада пуним плућима удахне ваздух обећане слободе. Честитајмо нашем добитнику на награди и пожелимо му успех и сву срећу која прати *храбре и човечне*

И не заборавимо да је Давид праћком већ оборио Голијата, да се не живи само од хлеба и да је старац задивио дива здробивши камен, као да је сир [32]. Доброхотна *Медуза*, заштитница слободе слободног тржишта, савладава се најпре огледалом штита!

[33]

[34]

[1] <http://www.politika.rs/rubrike/Svet/SHampion-nade.sr.html>

[2] Исто

[3] Обама никога не оставља равнодушним, Политика, 11.10.2009, стр. 3.

[4] Наметање *животног стила*, које представља регрутовање и профилисање купаца, дешава се изван рекламног простора у медијима. Чак и иза сваког разговора или чланка о здрављу стоји прикривена реклама услуге или препарата. Преостали део углавном чини пропаганда идеологије демократије која се своди на *обећање благостања*, тј. неограничену могућност нових куповина и с њима повезаних уживања.

[5] Ђакон Оливер Суботић: Црква и глобализација: структура, однос и последице, НЕА НИКА, Београд, 2009, стр. 74.

[6] <http://www.nspm.rs/ekonomska-politika/primice-se-smrt-dolara.html>

[7] <http://www.politika.rs/rubrike/Svet/Era-Kalimera.sr.html>

[8] Ево шта о себи каже, за Србију наводно заинтересовани, титан који себе назива *Мрачни камен* (*Blackstone*)
, а управља имовином вредном 91 трилион долара: „Нас нико не може да натера на *панику* и брзу продају. То такође значи да смо *агресивни* у окружењу које иде надоле и у које улажемо капитал са максималним *бенефитом* за наше инвеститоре онда када је за то *право време*”. Види на <http://www.politika.rs/rubrike/Ekonomija/Varvari-pred-kapijom.sr.html>

[9] <http://teme.junis.ni.ac.rs/teme1-2004/teme1-2004-01.pdf>

[10] Обмањујућа мема *глобалног загревања* сакрива истину да су највећи извор штетних гасова одувек били вулкани, а да загревање атмосфере „краткорочно“ зависи од цикличног појачања активности сунчевих пега које својим магнетним пољем деформишу магнетно поље Земље и тиме омогућују да више космичких субатомских честица допре до нижих слојева атмосфере, што омета кондензацију водене паре и смањује стварање облака, чиме се температура земљине атмосфере повећава.

[11] Формула је ипак немарксистичка, јер транснационалне производне снаге још нису довољно ојачале, тако да носи обичан, али утицајан назив – *регионализација*. Види на <http://www.nspm.rs/prenosimo/regioni-evropski-kosmar.html>

[12] <http://www.politika.rs/rubrike/Svet/Amerika-podmicuje-talibane.sr.html>

[13] Према једној од дефиниција, глобализација је *“одвајање тржишне економије од моралних правила и институциоализираних веза друштва*“ . Ова злокобна, али јасна дефиниција би можда више одговарала глобализму, што имплицира да се глобализација и глобализам објективно не могу раздвојити. Види на http://www.dadalos.org/globalisierung_bih/grundkurs_1.htm

[14] Вашингтон: изненађење, аплаузи покуде, Политика, 10.10.2009, стр. 3.

[15] <http://www.nezavisne.com/svijet/vijesti/43354/Barak-Obama-Jaka-Rusija-je-dobra-za-SA-D.html>

[16] Овим речима Милован Данојлић именује искорењујући глобалистички вакум најнових интернационалиста. Види на <http://www.nspm.rs/kulturna-politika/moj-patriotiz>

[am.html](#)

[17] Наш историјско-митски јунак Марко Краљевић био је један од првих српских *бораца за људска права*

– како мушкараца чија је свадбарина била скупља, тако и жена чије је понижење било веће, јер су је у недостатку новца могле платити и својим телом.

[18] <http://www.politika.rs/rubrike/Svet/Nova-lula-mira-u-Beloj-kuci.sr.html>

[19] Контракултура хипија је рат у Вијетнаму пренела на *домаћи терен*, претворивши га у *цивилни рат* који

ће на крају добити назив цивилно друштво. Метаморфоза лептира у гусеницу ишла је овим редоследом: субкултура, контракултура, друштвени покрет, цивилно друштво.

Преображај би на терену био тешко изводљив без помоћи одговарајуће музике, опојних средстава и секса. Ова

диониска регресија друштва

представља иницијално културно језгро глобализације и актуелну меку моћ глобализма, а потпуно парадоксално сврстава се у антиглобалистички покрет. Мимикријска обмана је потпуна, сасвим у складу са

намерно изазваном

орвеловском конфузијом вредности и значења. (Мир је рат за измену друштва, а рат је начин за ширење мира. Зло је добро, јер је корисно. Исто је различито, јер је разноврсно. Лево је десно, јер је лево од десног.) Тако глобализам и антиглобализам чине два лица истог. Засада нам преостаје само

трезвени алтерглобализам

[20] «Марш поноса» на Вашингтон, Политика, 13.10.2009, стр. 3.

[21] <http://www.politika.rs/rubrike/Svet/Obama-protiv-televizije-Foks.sr.html>

[22] Исто

[23] Најновији социјално-инжењерски радови изгледају овако: „Ултрадесничари пет земаља ЕУ, декларисани расисти, неофашисти и неонацисти основали у Будимпешти Савез европских *националних* покрета.“ Ако неко није разумео следи и прецизно објашњење да је „реч, *у суштини*, о оснивачком акту паневропског покрета *отаџбинских*

политичких снага“. Ова вест сажето приказује како се усмереним промишљањем, координираним радом на терену, изнијансираном неуролингвистичком манипулацијом и медијским појачањем постиже зацртани циљ измене друштва (затирање националног и патриотског). Ево загонетке и за лингвисте. Који народи користе реч отаџбински као синоним за

патриотски

? Сумњам да су то Мађари како наивно сугерише аутор чланка коме би сасвим одговорао поднаслов –

Добијено у преводу

. Погледај на

[http](http://www.politika.rs/rubrike/Svet/Internacionala-ekstremne-desnice.sr.html)

[://www.politika.rs/rubrike/Svet/Internacionala-ekstremne-desnice.sr.html](http://www.politika.rs/rubrike/Svet/Internacionala-ekstremne-desnice.sr.html)

[24] [http ://www.nspm.rs/prikazi/krvavi-tragovi-doktora-soka.html](http://www.nspm.rs/prikazi/krvavi-tragovi-doktora-soka.html)

[25] „Испод ове мисионарске логике људских права која имају да важе универзално крило се и крије нешто сасвим друго и то је данас јасно. У игри је било нешто много више, наиме, *наметање једног облика материјалне и друштвене репродукције*, где је слобода у центру пажње, и то слобода тржишне размене.“ Види на

[http](http://www.nspm.rs/prikazi/eksperiment-kosovo.html)

[://www.nspm.rs/prikazi/eksperiment-kosovo.html](http://www.nspm.rs/prikazi/eksperiment-kosovo.html)

[26] [http ://www.nspm.rs/savremeni-svet/rat-je-mir-neznanje-je-snaga.html](http://www.nspm.rs/savremeni-svet/rat-je-mir-neznanje-je-snaga.html)

[27] Да би политичари обавили своје задатке, најпре научници морају да обаве своје. Тада се „одлуке“ политичара заснивају на научним сазнањима и нестрпљивим очекивањима већ медијски испрепарисане (профилисане, спиноване) „јавности“. Види на

[http ://www.nspm.rs/savremeni-svet/sta-se-desilo-sa-globalnim-zagrevanjem-q.html](http://www.nspm.rs/savremeni-svet/sta-se-desilo-sa-globalnim-zagrevanjem-q.html)

[28] Чувена америчка Декларација независности (1776) као неотуђива права човека

наводи „живот, слободу и потрагу за срећом“.

[29] Овај кавез слободе може се посматрати и као обрнута метафора Нојеве барке у коју се пажљиво, за будућност, прикупља и негује по један примерак од свега скаредног, аберантног или маргиналног, да би се обезбедила свака па и најмања могућност за хтонску регресију и негацију националне државе.

[30] *Политика* је 29. октобра 2009. објавила први број редовног недељног додатка *Потрошач*

Овај илустровани идеолошки приручник на ћирилици образује припадника цивилног друштва, коме су иначе одузета сва економска права осим потрошачког, како да се снађе у понуди разноврсних роба. Он никада неће моћи да изабере које ће се робе појавити на тржишту, а које не, али ће моћи да бира унутар понуђеног асортимана у својству акцелератора конкурентности. Загњурен у робне декларације, правила и ценовнике, као познавалац робе и потрошачких права, имаће *илузију обиља и слободе*

[31] Према новијим анализама, овај пут је дислоциран сагласно новој логистици бондстилског окружења тако да више не улази у Србију из Бугарске, већ из Македоније, а један његов крак иде преко Рашке.

[32] Старац у српском митском предању обмањује дива тако што, тврдећи да из камена цеди воду, шаком стиска кришку сира. Дивове ни данас не краси бистрина ума, али је њихова снага у гигантској похлепи (прождрљивости). Тако власници финансијског капитала, које чине светску друштвену надкласу, своје добитке остварују захваљујући хазардерским и другим (преварантским) умећима баснословно плаћених менаџера што изазива згражавање лаковерне публике и препредених државних службеника. Прости народни приповедач је магијску снагу дива (која се састоји у дивљењу *истом погледу на свет*) много боље разумео од савремених научника. Види приповетку „Старац преварио дивове“ на http://ooo.matf.bg.ac.rs/ASK/txt/Antologija_narodnih_pripovedaka.txt

[33] У сјајном штиту храбрости и разума Жан-Пјер Шевенмана види се да грађани ЕУ нису упознати са одлуком Уставног суда Немачке о Лисабонском споразуму „само због потпуног мрака

Пише: Драган Митровић
субота, 14 новембар 2009 01:59

који је наметнут јавности“. Види на

[http](http://www.nspm.rs/srbija-i-nato/vojna-neutralnost-srbije-sasvim-prihvatljiva.html)

[://www.nspm.rs/srbija-i-nato/vojna-neutralnost-srbije-sasvim-prihvatljiva.html](http://www.nspm.rs/srbija-i-nato/vojna-neutralnost-srbije-sasvim-prihvatljiva.html)

[34] Наш Слободан Антонић, попут Милоша Војиновића који развејава латинске смицалице, открива нам најновије предуслове ЕУ за кандидатуру Србије: одржавање Параде поноса, усвајање Статута Војводине и некритичко мишљење о заштићеним НВО. Види на <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/vojvodina-i-gej-parada-kao-novi-uslovi-q.html>